

§ 1. Za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej z dnia 21 marca 1922 r., będą pobierane na rzecz Skarbu Państwa, niezależnie od opłat i należności, opierających się na innych przepisach, następujące opłaty:

- a) ryczałtowe z tytułu udzielenia uprawnienia względnie pozwolenia (§§ 2—4),
- b) tytułem rzeczywistych wydatków, związanych z odnośnymi czynnościami urzędowymi (§ 5).

§ 2. Przy nadawaniu uprawnienia (art. 5 ustawy elektrycznej) będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości, zależnej od kosztu zakładu elektrycznego, a mianowicie:

przy koszcie do 25,000 złotych opłata wyniesie 300 złotych,
 przy koszcie ponad 25,000 złotych do 100,000 złotych opłata wyniesie 600 złotych,
 przy koszcie ponad 100,000 złotych do 250,000 złotych opłata wyniesie 950 złotych,
 przy koszcie ponad 250,000 złotych do 1,000,000 złotych opłata wyniesie 1,250 złotych,
 przy koszcie ponad 1,000,000 złotych do 1,750,000 złotych opłata wyniesie 1,700 złotych,
 przy koszcie ponad 1,750,000 złotych do 2,500,000 złotych opłata wyniesie 2,200 złotych,
 przy koszcie ponad 2,500,000 złotych do 4,000,000 złotych opłata wyniesie 3,000 złotych,
 przy koszcie ponad 4,000,000 złotych do 6,000,000 złotych opłata wyniesie 3,750 złotych,
 za każde dalsze 2,000,000 złotych dodatkowo opłata wyniesie 250 złotych.

O zaliczeniu zakładu elektrycznego do odpowiedniej kategorii w stopniowaniu powyższem decyduje Minister Robót Publicznych po rozpatrzeniu danych co do kosztu zakładu, dostarczonych przez ubiegającego się o uprawnienie. Za podstawę do obliczenia kosztu zakładu elektrycznego bierze się rozmiary, jakie—ze względu na przewidywaną moc zakładu przy pełnej jego rozbudowie w myśl warunków uprawnienia—winien posiadać zakład elektryczny w najbliższem stadium swej działalności.

§ 3. Przy udzieleniu zezwolenia na przeniesienie uprawnienia na inną osobę (art. 2 i 5 ustawy elektrycznej) będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości $\frac{1}{3}$ kwoty, obliczonej przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów § 2.

§ 4. Przy udzieleniu zezwolenia na korzystanie z dróg publicznych (art. 8 cz. 2 ustawy elektrycznej), zarządzanych przez władze rządowe, będzie pobierana opłata ryczałtowa w wysokości, oznaczonej według tabeli z § 2 na podstawie przewidzianego kosztu urządzenia, mającego zajmować drogę, z tą różnicą, że przy koszcie urządzenia, nie przekraczającym 2,000 złotych, opłata wyniesie 30 złotych, a przy koszcie ponad 2,000 złotych, lecz nie przekraczającym 10,000 złotych, wyniesie 100 złotych. Koszt urządzenia określa po rozpatrzeniu danych, dostarczonych przez ubiegającego się o pozwolenie, władza udzielająca pozwolenia.

§ 5. Wszelkie wydatki rzeczywiste, związane z czynnościami, dokonywanymi na zasadzie ustawy

elektrycznej, w szczególności zaś wydatki, związane z przeprowadzeniem dochodzeń przy udzielaniu uprawnień i pozwoleń drogowych, jako to: wydatki na ogłoszenie w pismach, na diety i podróże urzędników, na wynagrodzenie rzeczoznawców i t. p., opłacają interesowani przedsiębiorcy bez względu, czy otrzymali żądane uprawnienie lub pozwolenie.

§ 6. Tytułem zaliczek na poczet opłat, przewidzianych w § 5, wpłaca się:

- a) przy składaniu podania o uprawnienie—300 zł., a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, mające zbywać energję w poszczególnych osiedlach o zaludnieniu nie przekraczającym 8.000 mieszkańców—100 złotych,
- b) przed rozpoczęciem dochodzenia na miejscu—sumę, którą oznaczy władza, prowadząca dochodzenie,
- c) przy składaniu podania o zezwolenie na przeniesienie uprawnienia na inną osobę—100 zł., a gdy chodzi o drobniejsze zakłady elektryczne, wskazane pod lit. a)—50 złotych.

Zaliczki, wymienione pod lit. a) i c), wpłaca się do kas skarbowych na rachunek Ministerstwa Robót Publicznych; wymienione zaś pod lit. b) do depozytu władzy przeprowadzającej dochodzenie.

Władza, załatwiająca podanie względnie prowadząca dochodzenie, może w poszczególnych przypadkach żądać wpłacenia tytułem zaliczek większych kwot, niż wyżej przewidziane, a nadto w razie, gdyby zaliczki wpłacone okazały się nie wystarczające,—żądać ich uzupełnienia.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Robót Publicznych oraz Ministra Skarbu z dnia 13 lutego 1924 r. w przedmiocie opłat za czynności urzędowe, dokonywane na zasadzie ustawy elektrycznej (Dz. U. R. P. № 20 poz. 217).

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych: *Rybczyński*
 Minister Skarbu: *W. Grabski*

677.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 8 września 1925 r.

w sprawie prawa odpędu, kontyngentu zakupu i sposobu obliczania ceny spirytusu, produkowanego w gorzelniach rolniczych i przemysłowych.

Na podstawie art. 99 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78 poz. 756) oraz art. 27 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 85 poz. 580) w przedmiocie zmian i uzupełnień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78 poz. 756) zarządza się co następuje:

CZĘŚĆ I.

Prawo odpędu.

§ 1. Wysokość prawa odpędu oznacza najwyższą ilość spirytusu, którą gorzelnia wyprodukować może w czasie kampanji, t. j. od dnia 1 września jednego roku do dnia 31 sierpnia roku następnego w danem trzechleciu.

§ 2. Wysokość prawa odpędu dla całego Państwa wyznacza się raz na trzy lata, t. j. na trzy kampanje, poczynając od kampanji gorzelniczej 1924/25 r.

§ 3. Wysokość prawa odpędu dla całego Państwa, jego wymiar na poszczególne województwa oraz wysokość rezerwy odpędowej winny być ustalone najpóźniej do dnia 1 listopada, zaś prawo odpędu poszczególnych gorzelnii najpóźniej do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego każde trzechlecie.

§ 4. Wyznaczoną w ustępie 2 art. 49 ustawy ilość ogólnego prawa odpędu na pierwszy okres, t. j. na czas od dnia 1 września 1924 r. do dnia 31 sierpnia 1927 r. rozdziela się pomiędzy województwa i poszczególne gorzelnie w województwie dwukrotnie: pierwszy raz na kampanję 1924/25, drugi raz na kampanję 1925/26/27.

§ 5. 1) Celem otrzymania wymiaru prawa odpędu na dane trzechlecie, przedsiębiorca gorzelnii obowiązany jest wnieść do władzy skarbowej II instancji za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji odpowiednie podanie, najpóźniej do dnia 1 lipca roku poprzedzającego nowe trzechlecie. Do podania tego przedsiębiorca gorzelnii rolniczej dołącza:

- a) wystawiony przez władze katastralne lub równorzędne wykaz obszaru ziemi ornej, łąk i pastwisk gospodarstwa połączonego z gorzelnią, z podaniem jakości gleby, przyczem za gospodarstwo połączone z gorzelnią przyjmować należy obszary gruntów, położone w promieniu 10 klm. od gorzelnii i należące do jej właściciela. Na terenach, nie posiadających hipotek, wykazy obszaru gruntów stwierdzają władze skarbowe I instancji;
 - b) wykaz produkcji gorzelnii w ostatnich trzech kampanjach;
 - c) dane co do wysokości przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu;
 - d) dane co do rozmiarów gorzelnii;
 - e) dane co do odległości od najbliższej stacji kolejowej;
 - f) dane co do odległości od większego miasta lub ośrodka przemysłowego;
 - g) dane co do odległości od cukrowni;
 - h) dane co do odległości od krochmalni.
- 2) Odległości winny być podawane w kilometrach, przyczem wyszczególnić należy, ile kilometrów wynosi odległość szosą lub brukiem, a ile polną drogą.
- 3) Przedsiębiorca gorzelnii przemysłowej do podania dołącza urzędowo stwierdzone przez władze skarbowe rozmiary gorzelnii, produkcję spirytusu za ostatnie trzy lata i sposób użytkowania wywaru.
- 4) Przedsiębiorcy gorzelnii drożdżowych winni dołączyć potwierdzony przez władze skarbowe I in-

stancji wykaz produkcji drożdży w ciągu ostatnich trzech lat.

5) Podanie składać trzeba na drukach, które wydawać będą urzędy skarbowe.

§ 6. 1) Złożone przez przedsiębiorców gorzelnii podania o przyznanie prawa odpędu władze skarbowe I instancji, po zbadaniu prawdziwości podanych szczegółów, przesyła niezwłocznie do władz skarbowych II instancji.

2) Władze skarbowe II instancji zestawiają z otrzymanych podań arkusz łączny, w którym uwidocznić należy oddzielnie dla gorzelnii rolniczych, oddzielnie dla gorzelnii przemysłowych, wszystkie szczegóły podań, dające się ująć w cyfry statystyczne.

3) W arkuszu łącznym należy wymienić osobno gorzelnie istniejące, które nie złożyły podania o przyznanie prawa odpędu i podać przyczynę tego. Arkusze łączne wraz z oryginalnymi podaniami przesyła władze skarbowe II instancji do Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego dla przedłożenia Ministerstwu Skarbu, najpóźniej do dnia 15 sierpnia roku poprzedzającego dane trzechlecie.

§ 7. Rozdziału wymiaru wojewódzkiego prawa odpędu pomiędzy poszczególne gorzelnie dokonywują władze skarbowe II instancji, według załączonych wzorów i wskazówek (Załącznik № 1).

§ 8. 1) Obliczoną według instrukcji wysokość prawa odpędu dla poszczególnych gorzelnii, władze skarbowe II instancji przedstawiają do zaopiniowania komisji, złożonej z 5 członków, powołanych przez prezesa izby skarbowej w porozumieniu z organizacjami gorzelnii rolniczych i przemysłowych, o ile organizacje te działają na terenie danego województwa.

2) Po wysłuchaniu komisji władze skarbowe II instancji mogą zmienić poszczególnym gorzelniom wyznaczoną dla nich wysokość prawa odpędu w granicach 20% prawa odpędu każdej gorzelnii, jednak zmiany te mogą się odbywać jedynie w granicach wyznaczonego w województwie prawa odpędu osobno dla gorzelnii rolniczych, osobno dla gorzelnii przemysłowych.

3) Po ostatecznym ustaleniu wysokości prawa odpędu dla poszczególnych gorzelnii, władze skarbowe II instancji zawiadamiają każdą gorzelnię o wysokości wyznaczonego jej prawa odpędu na kampanję danego okresu i przesyłają niezwłocznie skuteczniony podział w 2 egzemplarzach wraz z całym operatem oraz protokołem komisji do Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego.

4) Jednocześnie władze skarbowe II instancji za projektują w osobnym wykazie wysokość prawa odpędu dla wszystkich gorzelnii, podpadających pod art. 50 i 51 ustawy, nie przydzielając im jednak prawa odpędu i przesyła wykazy te również do Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego w dwóch egzemplarzach w celu zabezpieczenia ewentualnego przydziału prawa odpędu w myśl powołanych wyżej artykułów ustawy.

§ 9. Przedsiębiorcy gorzelnii służy prawo odwołania przeciwko wymiarowi prawa odpędu w ciągu sześciu tygodni od daty otrzymania zawiadomienia.

Odwołanie składa przedsiębiorca gorzelni przez władze skarbowe II instancji do Ministra Skarbu, który ostatecznie sprawę rozstrzyga. Składane przez przedsiębiorców gorzelni odwołania, władze skarbowe II instancji przesyłają niezwłocznie wraz ze swym wnioskiem do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego.

§ 10. 1) O wygaśnięciu prawa odpędu z powodów wymienionych w art. 53 ustawy lub wskutek automatycznego zmniejszenia się prawa odpędu gorzelni, z powodu, przewidzianego w art. 56 ustawy (parcelacja), władze skarbowe I instancji zawiadamiają niezwłocznie po otrzymaniu dokładnych wiadomości władze skarbowe II instancji, które decydują o utracie lub zmniejszeniu prawa odpędu. Od decyzji tej w ciągu 2 tygodni przysługuje przedsiębiorcy gorzelni prawo odwołania się do Ministra Skarbu.

2) Gorzelnia rolnicza może stać się przemysłową za zezwoleniem Ministra Skarbu. Przydział prawa odpędu dla takiej gorzelni może nastąpić jedynie przy podziale wojewódzkiego prawa odpędu na trzecie przez władze skarbowe II instancji.

3) Gorzelnia przemysłowa może stać się rolniczą z początkiem każdej kampanji i wtenczas uzyskuje prawo odpędu z rezerwy odpędowej narówni z gorzelniami rolniczymi nowopowstałymi w trybie art. 51 ust. 1 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 11. Zmniejszenie wysokości prawa odpędu przy parcelacji nie ma miejsca, o ile ilość ornej ziemi, pozostałej po parcelacji, wystarcza do wyprodukowania przyznanego odpędu, przyjmując na hektar gruntu ornego prawo odpędu w wysokości 2 hektolitrow spirytusu 100%. W przeciwnym razie odpowiednie zmniejszenie prawa odpędu następuje, począwszy od następnej kampanji.

§ 12. Przewidziane w art. 55 ustawy przeniesienie prawa odpędu na inną gorzelnię może mieć miejsce tylko jeden raz w ciągu kampanji.

§ 13. Prawo odpędu, przysługujące w myśl art. 51 ustawy gorzelniom zniszczonym po dniu 1 sierpnia 1914 r., przydziałać się będzie w sposób następujący: właściciele gorzelni zniszczonych wnoszą najpóźniej do dnia 1 lipca roku poprzedzającego dane trzecie za pośrednictwem władzy skarbowej II instancji do Ministerstwa Skarbu podanie o przyznanie prawa odpędu, załączając dokumenty, które gorzelnie istniejące przedstawiać powinny, a nadto corocznie, w tymże terminie, — poświadczenie najbliższej władzy skarbowej I instancji o obszarze zasadzonych ziemniaków, oraz wskażą gorzelnię czynną, w której prawo odpędu zamierzają wykorzystać i złożą oświadczenie przedsiębiorcy gorzelni czynnej, że ta przerobi ich ziemniaki w terminie przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego wyznaczonym. Władze skarbowe II instancji sprawdzają przedłożone dane, obliczą dla gorzelni prawo odpędu, które otrzymałaby analogiczna gorzelnia w danym województwie przy faktycznym podziale i przesyłają złożone podanie ze swoją opinią do Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego dla przedłożenia Ministrowi Skarbu, który ostatecznie decyduje,

odmawiając lub przydzielając prawo odpędu, nieprzekraczające jednak połowy prawa odpędu, przypadającego według art. 49 ustawy, które gorzelnia ta otrzymałaby przy faktycznym podziale. Po skończeniu kampanji właściciel gorzelni zniszczonej powinien przedłożyć Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego poświadczenie najbliższej władzy skarbowej I instancji, że wyprodukowany w granicach przyznanego mu prawa odpędu spirytus wypędzony został z ziemniaków, pochodzących z jego własnego gospodarstwa rolnego. W razie nieprzedłożenia takiego zaświadczenia gorzelnia traci prawo odpędu na następne kampanje.

CZĘŚĆ II.

Kontyngent zakupu.

§ 14. Ilość spirytusu, którą Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego zakupuje w każdej kampanji od producentów, stanowi kontyngent zakupu.

§ 15. 1) Wysokość kontyngentu zakupu dla gorzelni rolniczych, które uzyskały prawo odpędu na zasadzie art. 51 (ustęp 2) ustawy wynosi połowę kontyngentu zakupu, obliczonego w stosunku do tego prawa odpędu, które należałoby się im według norm art. 49 ustawy.

2) Dla gorzelni, które na własną prośbę otrzymują prawo odpędu poniżej 300 hl., jako też uruchamianych na próbie, kontyngent zakupu równy jest prawu odpędu w granicach do 150 hl. spirytusu 100° włącznie.

§ 16. W ciągu miesiąca lutego każdego roku Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego zawiadomi wszystkie gorzelnie, posiadające prawo odpędu, o wysokości przydzielonego każdej z nich kontyngentu zakupu na nadchodzącą kampanję i poda przypuszczalne terminy odbioru. O skutecznym przydziale Dyrekcja Państwowego Monopoli Spirytusowego zawiadamia jednocześnie władze skarbowe II instancji.

§ 17. Przed 1 listopada każdego roku, a w każdym razie nie później, jak na 2 tygodnie przed uruchomieniem gorzelni, przedsiębiorcy podają do Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego najwygodniejsze dla nich terminy dla dostawy kontyngentu zakupu w bieżącej kampanji oraz przybliżone ilości każdorazowej partii spirytusu. Jednocześnie zawiadamiają, czy spirytus będzie odstawiony w ich własnych beczkach, czy też w skarbowych, podając w tym ostatnim wypadku żadaną ilość beczek i stację kolejową, do której beczki skarbowe mają być skierowane. Na zasadzie tych zgłoszeń, wyznaczone stosownie do § 16 przypuszczalne terminy odbioru, mogą za zgodą Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego ulec odpowiednim zmianom.

§ 18. 1) Przy przewozach koleją przedsiębiorcy gorzelni są obowiązani odstawić spirytus, stanowiący wyznaczony przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego kontyngent zakupu, według dyspozycji Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego w partjach wagonowych. W wyjątkowych wypad-

kach, w braku większych zbiorników, w partjach wynoszących 5.000 klg.

2) Przy wysyłkach mniejszych ilości, zarządzonych na pisemne życzenie przedsiębiorcy gorzelni, ponosi on różnicę kosztów przewozu kolejowego od swojej najbliższej stacji do stacji towarowej kolei żelaznej najbliższej rektyfikacji, czynnej dla Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego. Przy odstawach kołowych najmniejsza ilość określa się na 3.000 klg. Przepisy § niniejszego nie dotyczą odstawy resztek kontyngentu zakupu poniżej 5.000 względnie 3.000 klg., odstawionych na dyspozycję Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego, o ile przy wszystkich odstawach zastosowany został przez przedsiębiorcę najekonomiczniejszy sposób ładowania.

§ 19. W wypadku niedostarczenia przez przedsiębiorcę gorzelni w wyznaczonych terminach partji spirytusu, bez uprzedniego, przynajmniej 3-tygodniowego uwiadomienia Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego, lub o ile spóźnienie dostawy nie nastąpiło z przyczyn niezależnych od przedsiębiorcy, wszelkie koszty wynikłe dla Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego z opóźnienia dostawy obciążają przedsiębiorcę.

§ 20. Niedobór lub nadwyżka kontyngentu zakupu dostarczonego przez przedsiębiorców gorzelni w danej kampanji, nie może przekraczać zasadniczo 2% kontyngentu zakupu danej gorzelni, niezależnie od dopuszczalnych zaników. Gdyby obliczona w ten sposób nadwyżka lub niedobór okazała się niższą od 1.000 litrów, wówczas wahania te są dopuszczalne w granicach do 1.000 litrów spirytusu 100%. Odstawa nadwyżki, względnie niedobór w powyższych granicach pozostaje bez wpływu na cenę nabycia spirytusu.

§ 21. Przedsiębiorca gorzelni, w razie niedostarczenia wyznaczonego przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego dla gorzelni kontyngentu zakupu, traci prawo odpędu, o ile nie wykaże, że niedostarczenie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych. O utracie prawa odpędu orzeka, na skutek zawiadomienia Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego o niedostarczeniu kontyngentu zakupu, władza skarbowa II instancji, nie wcześniej, jak po upływie kampanji, na którą kontyngent zakupu był wyznaczony. Od zarządzenia tego może przedsiębiorca gorzelni odwołać się w ciągu 2 tygodni do Ministra Skarbu, który ostatecznie sprawę rozstrzyga.

§ 22. 1) Gorzelnie, które uległy zniszczeniu po dniu 1 sierpnia 1914 r. i uzyskały na zasadzie art. 51 ust. 2 ustawy prawo przelewu połowy prawa odpędu na gorzelnię, należąca do innego właściciela pod warunkiem, że przerobią w tej gorzelni ze swego gospodarstwa ilość ziemniaków, potrzebną do wykorzystania tej połowy prawa odpędu—winny przydział ten wykorzystać i co najmniej kontyngent zakupu spirytusu wyprodukować w ilości i terminie przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego wyznaczonym.

2) Dostawa dla Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego spirytusu wyprodukowanego na

rachunek gorzelni zniszczonej w gorzelni czynnej, może nastąpić po odpędzeniu przez gorzelnię czynną własnego kontyngentu zakupu dla Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego, co winno być poświadczone przez władzę skarbową I instancji.

3) O niemożności dopełnienia warunków art. 51 ustęp 2 ustawy, zaśleję po uzyskaniu przydziału i wyznaczeniu kontyngentu zakupu, a wynikłej z przyczyn, niezależnych od przedsiębiorców gorzelni czynnej i zniszczonej, lub jednej z nich, należy niezwłocznie zawiadomić Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego i najbliższe władze skarbowe. Przydzielona połowa prawa odpędu a niewykorzystana w danej kampanji przez gorzelnię zniszczoną nie może być przeniesiona na następną kampanję ani w całości, ani w części.

§ 23. Przedsiębiorca gorzelni ma obowiązek przechowywania naczyń Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego w odpowiednim miejscu i ponosi odpowiedzialność za uszkodzenia ich ponad normalne zużycie od chwili przyjęcia na stacji kolejowej lub przystani do chwili oddania beczek na miejsce, wyznaczone przez Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego.

§ 24. Używane przez przedsiębiorców gorzelni naczynia do przewożenia spirytusu winny być czyste zupełnie i mogą być używane wyłącznie, bądź do przewożenia okowity (surówki), bądź do przewożenia rektyfikatu.

§ 25. O każdej dokonanej odstawie spirytusu monopolowego przedsiębiorca gorzelni zawiadamia Dyrekcję Państwowego Monopoli Spirytusowego.

CZEŚĆ III.

Kalkulacja ceny.

§ 26. Podstawowa cena monopolowa za 1 hl. spirytusu 100% z gorzelni rolniczej określa się dla każdego województwa oddzielnie, biorąc za podstawę do kalkulacji produkcję dobrze prowadzonej gorzelni, wypalającej przeciętnie 700 hl. 100% spirytusu.

§ 27. Przy określaniu podstawowej ceny monopolowej za 1 hl. 100% spirytusu, dostarczonego z gorzelni rolniczych, przyjmuje się następujące czynniki:

a) koszt surowców: ziemniaków i jęczmienia.

Ilość ziemniaków, potrzebną dla wyprodukowania 700 hl. spirytusu 100% wylicza się, opierając się na wydajności 60 litrów spirytusu 100% z 1 q. skrobi, przy uwzględnieniu zużycia 21,30 klg. jęczmienia na słód, potrzebny do wyprodukowania 100 litrów spirytusu przy przyroście 50% na słód i wydajności 30% skrobi ze słodu. Zawartość skrobi w ziemniakach ustala się 17,2% na kampanje 1925/26 r. oraz 1926/27 r., t. j. na okres od 1 września 1925 r. do 31 sierpnia 1927 r. włącznie. Zawartość skrobi względnie sposób jej obliczenia na następny okres ustali Minister Skarbu.

Podstawą dla wypośredkowania ceny ziemniaków loco gorzelnia dla danego województwa jest rynkowa cena ziemniaków fabrycznych z miesięcy września i października każdego roku. Ceny te zo-

stają zmniejszone o koszt transportu do kolei lub miasta, przyjmując przeciętną odległość dla gorzelnii danego województwa. Koszt transportu ziemniaków do kolei przyjmuje się w/g cen, ustalonych w punkcie g) dla zwózki węgla z wagonu do gorzelnii.

Ceny na jęczmień loco gorzelnia wyprowadza się stosownie do przeciętnych cen rynkowych na jęczmień wszystkich gatunków w miesiącach wrześniu i październiku danego roku z wyłączeniem jęczmienia browarnego.

b) Koszt gorzelanego.

Koszt gorzelanego przyjmuje się według norm ustalonych przez organizacje zawodowe techników gorzelanym za zawodową pracę gorzelanym. Normy te podlegają porównaniu, w miarę możliwości, z rzeczywistymi kontraktami, w celu ewentualnego skorygowania, o ileby te kontrakty wykazywały inne płace. Z obliczonego w ten sposób kosztu może być przeniesiony pewien procent na rachunek gospodarstwa rolnego, o ile w danym województwie w myśl umowy gorzelnian zatrudniani są w gospodarstwie rolnem. Wysokość procentu przyjmowanego na rachunek gospodarstwa rolnego może być dla poszczególnych województw różna, w zależności od ilości czasu poświęcanego przez gorzelnianego dla gospodarstwa rolnego w poszczególnych województwach.

c) Koszty administracyjne.

Koszty administracyjne obejmują koszty materiałów piśmiennych: książek, druków, porto, koszty związane z wyjazdami przedsiębiorców gorzelnii w sprawach gorzelnii, koszty związane z utrzymaniem pokoju dla urzędników skarbowych z używalnością koni przy ich poszczególnych czynnościach i t. p.

Koszty administracyjne przyjmuje się do kalkulacji w wysokości $\frac{1}{3}$ kosztów gorzelanego obciążających gorzelnie.

d) Robocizna.

Jako podstawę do obliczenia kosztów robocizny przyjmuje się, że kampanja w gorzelnii trwa 180 dni roboczych, w ciągu których jest zatrudnionych 5 robotników.

Wynagrodzenie robotników ustala się według norm, przyjętych dla robotników rolnych przez t. zw. umowy rolne, przyczem uwzględnia się 3 robotników wykwalifikowanych, płatnych, jak ordynariusze, oraz 2 robotników niewykwalifikowanych, płatnych, jak robotnicy dniówkowi.

e) Odstawa spirytusu.

Przyjmuje się przeciętną w danym województwie odległość gorzelnii od najbliższej stacji kolejowej lub przystani, oraz 64 furmanki dla odstawy spirytusu.

Cenę furmanki przyjmuje się w wysokości 75% przeciętnych cen miesięcy zimowych furmanek najeżdżalnych, ciężarowych za 1 klm. i 100 kg., wyprowadzonych przez oddziały Dyrekcji Państwowego Monopoli Spirytusowego.

f) Amortyzacja i remont.

Wartość gorzelnii ustala się w wysokości następującej w zależności od województwa: woj. tarno-

polskie, stanisławowskie, białostockie, wołyńskie, poleskie, nowogródzkie i okrąg administracyjny wileński — 90.000 zł., woj. warszawskie, lubelskie, kieleckie i łódzkie — 85.000 zł., woj. krakowskie, lwowskie, pomorskie, poznańskie i śląskie — 80.000 zł.

Z wartości powyższej przyjmuje się 40% na budynek i 60% na urządzenie, przyczem oblicza się 4% na amortyzację i remont budynków oraz 10% na amortyzację i remont urządzeń.

g) Opał.

Zasadniczo przyjmuje się dla określenia kosztu opału, iż gorzelnie opalane są węglem. Zużycie węgla na 1 hl. spirytusu przyjmuje się w wysokości 1.5 q. węgla. Cenę węgla określa się z przeciętnej ceny loco wagon kopalnia (kopalnie: górnośląska i dąbrowiecka, gatunek: kostka i orzech) z dodaniem przeciętnych kolejowych kosztów przewozu do danego województwa oraz przeciętnych kosztów zwózki z wagonu do gorzelnii i 5% na manco węgla przy przewozie.

h) Asekuracja.

Przyjmuje się całkowitą asekurację gorzelnii i urządzeń w pełnej wartości według punktu f), według przeciętnych stawek towarzystw asekuracyjnych oraz asekurację dwumiesięcznego zapasu spirytusu i jęczmienia.

i) Podatki i opłaty.

Przyjmuje się według danych władz skarbowych, uwzględniając rzeczywiste podatki państwowe i komunalne, obciążające gorzelnie (świadectwo przemysłowe, patent akcyzowy, zasadniczy i dodatkowy, komunalny dodatek do świadectwa przemysłowego, komunalny dodatek na szkoły, komunalny do patentu akcyzowego, podatek obrotowy, oraz opłaty za dozór kotłowy).

j) Smary i światło.

Przyjmuje się zużycie 2 kg. smaru i 1 kg. nafty dziennie według cen rynkowych.

k) Oprocentowanie kapitału obrotowego.

Przyjmuje się dwumiesięczne wydatki, poczynione przez przedsiębiorców gorzelnii na gorzelnianego, administrację, robocizną, opał, asekurację, smary i światło, obliczone według zasad tego paragrafu przy oprocentowaniu według stopy dyskontowej w Banku Polskim.

l) Ubytki magazynowe i drogowe.

Na ubytki przyjmuje się $1\frac{1}{2}\%$ w powyższy sposób wyprowadzonych kosztów jednego hl. spirytusu.

§ 28. W wypadkach przelania prawa odpędu z jednej gorzelnii na drugą, przewidzianych w art. 51 ustawy, cena wyplacana za spirytus obliczona jest, jak dla dwóch gorzelnii, t. j., iż przelane prawo odpędu nie wpływa na obniżenie ceny. Natomiast w wypadku, przewidzianym w art. 55 ustawy, cena wyplacana przedsiębiorcy gorzelnii oblicza się od łącznej sumy kontyngentów dwóch lub więcej gorzelnii.

§ 29. 1) Przy stosowaniu stawek procentowych dodatku lub potrącenia (art. 11 ustawy) do

ceny podstawowej, należna przedsiębiorcy gorzelni ogólna kwota za większą ilość spirytusu obliczona według obowiązujących stawek nie może być niższą od sumy przypadającej do zapłaty za ilość mniejszą. Np. dana gorzelnia dostarczyła wyznaczony jej kontyngent zakupu w ilości 410 hl. i według ścisłego obliczenia otrzymałaby przy cenie podstawowej 50 zł. za 1 hl. z dodatkiem 8⁰/₀:

$$410 \times \left(50 + \frac{50 \times 8}{100} \right) = 410 \times 54 = 22.140 \text{ zł.}$$

Ta sama gorzelnia dostarczywszy ilość mniejszą—400 hl., otrzymałaby przy cenie podstawowej 50 z dodatkiem 12⁰/₀:

$$400 \times \left(50 + \frac{50 \times 12}{100} \right) = 400 \times 56 = 22.400 \text{ zł.}$$

Gorzelni tej należy wypłacić 22.400 zł. Ta sama zasada stosuje się przy potrąceniu. Np. dana gorzelnia dostarczyła 1020 hl., za które należałoby się według ścisłego obliczenia:

$$1020 \times \left(50 - \frac{50 \times 6}{100} \right) = 1020 \times 47 = 47.940 \text{ zł.}$$

Ta sama gorzelnia, dostarczywszy 1000 hl. otrzymałaby:

$$1000 \times \left(50 - \frac{50 \times 4}{100} \right) = 1000 \times 48 = 48.000 \text{ zł.}$$

W tym wypadku gorzelnia otrzymuje nie 47.940 zł., lecz 48.000 zł.

2) Ewentualne dopłaty wyrównawcze, o których mowa wyżej, skutecznia się przy ostatecznym obrachunku po dostarczeniu ostatniej partji spirytusu na pokrycie kontyngentu zakupu w danej kampanji, nie później jednak, jak w 6 tygodni po ukończeniu tejże.

§ 30. W związku z art. 24 ustawy z dnia 20 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. № 85 poz. 580) w przedmiocie zmian w ustawie z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 78 poz. 756), kontyngent zakupu spirytusu dla gorzelni rolniczych, wyznaczony przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego do odstawy w okresie od 1 września 1925 r. do dnia 31 grudnia 1925 r. unieważnia się.

§ 31. Unieważnia się również kontyngent zakupu gorzelni rolniczych istniejących, oraz zniszczonych po 1 sierpnia 1914 r., jako też przemysłowych, którym wymierzone zostało prawo odpędu w myśl art. 49, 50 i 51 ustawy o monopolu spirytusowym, a które z prawa tego w kampanji 1924/25 r. całkowicie nie skorzystały.

§ 32. 1) W gorzelniach przemysłowych, za włączeniem owocowych, zalicza się na poczet kontyngentu zakupu kampanji 1925/26 25⁰/₀ kontyngentu zakupu, wyznaczonego przez Dyрекcję Państwowego Monopolu Spirytusowego na okres od 1 września 1924 r. do 31 grudnia 1925 r. z tem, że zaliczona ilość nie może przekraczać kontyngentu zakupu kampanji 1925/26 r.

2) Ustęp poprzedni oraz § 30 nie dotyczą gorzelni, które wyprodukowały i na własną prośbę, za zezwoleniem Dyрекcji Państwowego Monopolu Spirytusowego lub na dyspozycję tejże, odstawiły przed 1 września 1925 r. całkowity kontyngent zakupu, wyznaczony na okres do 31 grudnia 1925 r., a to zarówno czynnych, jako też gorzelni zniszczonych po dniu 1 sierpnia 1914 r., które uzyskały połowę prawa

odpędu w trybie art. 51 ustawy o monopolu spirytusowym.

§ 33. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1925 r.

Jednocześnie tracą moc obowiązującą dotychczasowe, sprzeczne z niniejszym przepisy i rozporządzenia, a w szczególności sprzeczne z niniejszym ustępy §§ 4, 73, 75, 77, 85 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 marca 1925 r. w celu wykonania ustawy o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. № 31 poz. 218).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Załącznik № 1

do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 września 1925 r. (poz. 677).

Sposób ustalania wysokości prawa odpędu dla poszczególnych gorzelni przez władze skarbowe II instancji.

I. Gorzelnie rolnicze.

Dla określenia wysokości prawa odpędu dla poszczególnych gorzelni rolniczych mają być uwzględnione następujące czynniki:

- a) obszar ziemi ornej gospodarstwa, połączonego z gorzelnią łącznie z obszarem łąk i pastwisk w wysokości nie przekraczającej 30⁰/₀ obszaru ziemi ornej tego gospodarstwa;
- b) rzeczywisty odpęd gorzelni w ostatnim trzechleciu;
- c) wysokość przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu;
- d) rozmiary gorzelni, wyprowadzone na podstawie pojemności kadzi fermentacyjnych danej gorzelni;
- e) oddalenie gorzelni od kolei;
- f) oddalenie od większych miast (powyżej 20.000 mieszkańców) i ośrodków przemysłowych;
- g) oddalenie od cukrowni;
- h) oddalenie od krochmalni;
- i) jakość gleby.

W stosunku do tych dziewięciu czynników, wogólnie prawo odpędu, wyznaczone dla gorzelni rolniczych, dzieli się pomiędzy takowe w następujący sposób:

- 1) 50⁰/₀ prawa odpędu rozdziela się pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości gruntów, należących do gospodarstw, połączonych z gorzelniami;
- 2) 3⁰/₀ w stosunku do przeciętnego rzeczywistego odpędu w ostatnim trzechleciu;
- 3) 7⁰/₀ w stosunku do przedwojennego kontyngentu, prawa palenia lub odpędu;
- 4) 5⁰/₀ w stosunku do rozmiaru gorzelni;
- 5) 9⁰/₀ w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od stacji kolejowej;
- 6) 6⁰/₀ w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od większego miasta lub ośrodka przemysłowego;
- 7) 5⁰/₀ w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od cukrowni, zdolnej do ruchu;

- 8) 5% w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od krochmalni, zdolnej do ruchu i do przerabiania obcych ziemniaków.

U w a g a: kilometr polnej drogi przyjmuje się za dwa kilometry szosy lub bruku.

- 9) 10% w stosunku do jakości gleby.

W tym ostatnim wypadku przyjmuje się pod uwagę ilość ziemi ornej, należącej do kategorii, począwszy od 3-ej klasyfikacji, przyjętej w instrukcji do podatku majątkowego i dzieli się powyższe 10% w stosunku do ilości tej ziemi, nie uwzględniając gruntów należących do kategorii 1-ej i 2-ej. W braku ściślej klasyfikacji gruntów, należy przyjmować pod uwagę ilość ziemi ornej gospodarstwa połączonego z gorzelnią, nie nadającej się korzystnie do uprawy pszenicy, buraków cukrowych, wysadków buraczanych i t. p. roślin, wymagających ziemi silnej.

O ile oddalenie cukrowni lub krochmalni od najbliższej gorzelnii danego województwa przekracza 50 klm., czynników tych wogóle nie bierze się pod uwagę i ilości prawa odpędu, przeznaczone do podziału w zależności od tych czynników dodaje się w połowie do ilości prawa odpędu, przeznaczonego do podziału w zależności od obszaru gruntów, w $\frac{1}{4}$ do ilości prawa odpędu w zależności od oddalenia kolei i w $\frac{1}{4}$ od odległości od miast lub ośrodków przemysłowych.

Przy k ł a d. Województwo posiada 5 gorzelnii rolniczych. Prawo odpędu dla gorzelnii rolniczych województwa określone zostało w wysokości 5.000 hl. spirytusu.

W celu podziału powyższego prawa odpędu pomiędzy gorzelnie, należy uprzednio obliczyć dla każdej gorzelnii następujące dane:

1) Obszar ziemi ornej łącznie z obszarem łąk i pastwisk, przyczem łąki i pastwiska przyjmować należy w ilości nieprzekraczającej 30% obszaru ziemi ornej. Jeżeli więc gospodarstwo połączone z gorzelnią posiada 400 hektarów ziemi ornej i 50 hektarów łąk i pastwisk, ogólny obszar gruntu przyjmuje się w wysokości 450 hektarów; jeżeli gospodarstwo połączone z gorzelnią posiada 400 hektarów ziemi ornej i 150 łąk i pastwisk, ogólny obszar gruntu przyjmuje się w wysokości $400 + 120 = 520$ ha.

2) Rzeczywisty przeciętny odpęd za ostatnie trzecie.

- 3) Przedwojenny kontyngent, prawo palenia lub odpędu.

Dostarczenie wiarogodnego dokumentu, stwierdzającego przedwojenną produkcję gorzelnii, jest obowiązkiem przedsiębiorcy gorzelnii. W wypadku niedostarczenia wystarczających danych przez przedsiębiorcę gorzelnii, o ile danych tych nie posiada władza skarbowa, przyjmuje się dla danej gorzelnii przeciętną produkcję przedwojenną gorzelnii dla danego województwa.

W wypadku, gdy w województwie większość gorzelnii nie przedstawi wystarczających danych o przedwojennej produkcji oraz danych tych nie posiadają władze skarbowe, czynnik ten nie bierze się pod uwagę, zaś ilość prawa odpędu, przeznaczoną do podziału, dołącza się w połowie do ilości prawa odpędu, przeznaczonej do podziału w zależności od rozmiarów gorzelnii, w połowie do ilości prawa odpędu, przeznaczonej w zależności od obszaru gruntów.

- 4) Rozmiary gorzelnii na zasadzie pojemności kadzi fermentacyjnych.

Gorzelnia „a” posiada trzy kadzie fermentacyjne o pojemności 40 hl. każda, ogólna objętość kadzi fermentacyjnych 120 hl.;

gorzelnia „b” posiada 6 kadzi fermentacyjnych o pojemności 35 hl. każda, ogólna objętość kadzi fermentacyjnych 210 hl. i t. d.

- 5) Oddalenie gorzelnii od stacji kolejowej:

gorzelnia „a” oddalona jest od stacji kolejowej o 20 klm., w czym 15 klm. szosą i 5 klm. drogą polną; przyjmuje się dla niej odległość w wysokości $15 + 10 = 25$ klm.;

gorzelnia „b” oddalona jest od kolei o 5 klm. szosą, przyjmuje się dla niej odległość w wysokości 5 klm.;

gorzelnia „c” oddalona jest od kolei o 5 klm. polną drogą, przyjmuje się dla niej odległość 10 klm.

- 6) W ten sam sposób ustala się odległość od większych miast i ośrodków przemysłowych, cukrowni i krochmalni.

7) Jakość gleby: ustala się ilość hektarów ziemi ornej, począwszy od klasy 3, nie przyjmując pod uwagę ziemi ornej 1 i 2 klasy.

Po wyprowadzeniu powyższych danych dzieli się odpowiednie ilości prawa odpędu proporcjonalnie do wyprowadzonych współczynników, począwszy od przedwojennej produkcji, oraz oddalenia od cukrowni i krochmalni gorzelnii.

Gorzelnie	Produkcja przedwojenna	Odległość w kilom. od				Ilość gruntów ha	Obj. kadzi ferm. hl.	Odpęd w 3 leciu hl.	Jakość gleby
		cukrowni	krochmalni	kolei	miasta lub ośr. przem.				Ilość hektar. ziemi ornej 3, 4 i t. d. kl.
a	500	5	powy-	10	15	320	120	460	200
b	550	10	żej	20	25	360	180	500	150
c	700	15	50	15	10	400	90	600	100
d	650	20	klm.	5	20	500	250	740	50
e	1400	30		40	10	800	450	1600	400
	3800	80		90	80	2380	1090	3900	900

50%	prawa odpędu	5.000 hl.	=	2.500	(obszar gruntu),
3%	"	"	=	150	(przeciętny odpęd w trzechleciu),
7%	"	"	=	350	(przedwojenna produkcja),
5%	"	"	=	250	(rozmiary gorzelni),
9%	"	"	=	450	(oddalenie od kolei),
6%	"	"	=	300	(oddalenie od miast lub ośrodków przemysł.),
5%	"	"	=	250	(oddalenie od cukrowni),
5%	"	"	=	250	(oddalenie od krochmalni),
10%	"	"	=	500	(jakość gleby).
100%				5.000 hl.	

1. Przedwojenna produkcja.

7% prawa odpędu, czyli 350 hl. dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do przedwojennej produkcji, po wyprowadzeniu, ile na 1 hl. przedwojennej produkcji przypada hl. wyznaczonego prawa odpędu: $350 : 3800 = 0.092$ hl.

Gorzelnia a	500	$\times 0.092 =$	46 hl.
" b	550	$\times 0.092 =$	51 hl.
" c	700	$\times 0.092 =$	64 hl.
" d	650	$\times 0.092 =$	60 hl.
" e	1400	$\times 0.092 =$	129 hl. 350 hl.

2. Oddalenie od cukrowni.

5% prawa odpędu, czyli 250 hl. dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od cukrowni (im dalej od cukrowni, tem dana gorzelnia otrzymuje większe prawo odpędu). Do podziału jest 250 hl.; oddalenie wszystkich gorzelnii od cukrowni wynosi 80 klm., czyli na 1 klm. oddalenia wypada 250 hl.: $80 = 3.12$ hl.

Gorzelnia a	5 klm.	$\times 3.12 =$	16
" b	10 "	$\times 3.12 =$	31
" c	15 "	$\times 3.12 =$	47
" d	20 "	$\times 3.12 =$	62
" e	30 "	$\times 3.12 =$	94 250 hl.

3. Oddalenie od krochmalni.

Wobec oddalenia krochmalni od najbliższej gorzelni w województwie, przekraczającego 50 klm., czynnik powyższy nie uwzględnia się, natomiast 250 hl., przeznaczone do podziału w zależności od oddalenia gorzelni od krochmalni, przydziela się w połowie do prawa odpędu, przeznaczonego do podziału w zależności od obszaru gruntów, powiększając to prawo do wysokości $2500 + 125 = 2625$ hl., w połowie do prawa odpędu, przeznaczonego do podziału w zależności od oddalenia od kolei, powiększając to prawo do wysokości: $450 + 125 = 575$ hl.

4. Oddalenie od kolei.

9% prawa odpędu, czyli 450 hl., powiększonego w danym wypadku o 125 hl., czyli ogółem 575 hl., dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości kilometrów, o które dana gorzelnia oddalona jest od kolei (im dalej od kolei, tem dana gorzelnia otrzymuje większe prawo odpędu). Do podziału jest 575 hl. Oddalenie wszystkich gorzelnii od kolei wynosi 90 klm., czyli na 1 klm. oddalenia wypada $575 : 90 = 6.4$ hl.

Gorzelnia a	10 klm.	$\times 6.4 =$	64
" b	20 "	$\times 6.4 =$	128
" c	15 "	$\times 6.4 =$	96
" d	5 "	$\times 6.4 =$	32
" e	40 "	$\times 6.4 =$	255 575 hl.

5. Oddalenie od większych miast lub ośrodków przemysłowych.

W powyższy sposób rozdziela się 6% prawa odpędu, czyli 300 hl. pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości klm., o które dana gorzelnia oddalona jest od miasta lub ośrodka przemysłowego.

Gorzelnia a	15 klm.	$\times 3.75$ hl.	= 57
" b	25 "	$\times 3.75$ hl.	= 94
" c	10 "	$\times 3.75$ hl.	= 37
" d	20 "	$\times 3.75$ hl.	= 75
" e	10 "	$\times 3.75$ hl.	= 37 300 hl.

6. 50% prawa odpędu, czyli 2500 hl., powiększone w danym wypadku o 125 hl. (z powodu nieuwzględnienia czynnika oddalenia od krochmalni), czyli ogółem 2625 hl., dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości hektarów po wyprowadzeniu, ile na 1 ha przypada hl.; $2625 : 2380 = 1.1$ hl.

Gorzelnia a	320 ha	$\times 1.1 =$	353
" b	360 ha	$\times 1.1 =$	397
" c	400 ha	$\times 1.1 =$	441
" d	500 ha	$\times 1.1 =$	551
" e	800 ha	$\times 1.1 =$	883 2625 hl.

7. Rozmiary gorzelni.

5% prawa odpędu, czyli 250 hl., dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do objętości kadzi fermentacyjnych każdej gorzelni po wyprowadzeniu, ile na 1 hl. objętości kadzi przypada hl. prawa odpędu; $250 : 1090 = 0.23$ hl.

Gorzelnia a	120	$\times 0.23 =$	27 hl.
" b	180	$\times 0.23 =$	41 "
" c	90	$\times 0.23 =$	20 "
" d	250	$\times 0.23 =$	57 "
" e	450	$\times 0.23 =$	105 " 250 hl.

8. Przeciętny odpęd w ostatnim trzechleciu.

3% prawa odpędu, czyli 150 hl., dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do przeciętnego odpędu za ostatnie trzechlecie po wyprowadzeniu, ile na 1 hl. rzeczywistego odpędu za ostatnie trzechlecie przypada hl. wyznaczonego prawa odpędu; $150 : 3900 = 0.39$ hl.

Gorzelnia a	460	$\times 0,39=17$	
" b	500	$\times 0,39=19$	
" c	600	$\times 0,39=23$	
" d	740	$\times 0,39=29$	
" e	1600	$\times 0,39=62$	150 hl.

9. Jakość gleby.

10% prawa odpędu, czyli 500 hl., dzieli się pomiędzy gorzelnie w stosunku do ilości hektarów zie-

mi ornej klasy 3, 4 i t. d. po wyprowadzeniu, ile na 1 ha przypada hektolitrów; $500 : 900=0,55$ hl.

Gorzelnia a	200	$\times 0,55=111$	
" b	1500	$\times 0,55= 83$	
" c	100	$\times 0,55= 55$	
" d	50	$\times 0,55= 28$	
" e	400	$\times 0,55=223$	500 hl.

Zebranie poszczególnych odpędów:

Gorzelnia a	46	+	16	+	64	+	57	+	353	+	27	+	17	+	111	=	691
" b	51	+	31	+	128	+	94	+	397	+	41	+	19	+	83	=	844
" c	64	+	47	+	96	+	37	+	441	+	20	+	23	+	55	=	783
" d	60	+	62	+	32	+	75	+	551	+	57	+	29	+	28	=	894
" e	129	+	94	+	255	+	37	+	883	+	105	+	62	+	223	=	1788 5.000.

Dla gorzelnia e wyprowadzono prawo odpędu w wysokości 1788 hl. Ponieważ zgodnie z art. 34 ustawy najwyższy odpęd gorzelnia rolniczej nie może przekraczać 1600 hl., gorzelnia e otrzymuje 1600, zaś nadwyżkę w ilości 188 hl. dzieli się pomiędzy pozostałe gorzelnie, proporcjonalnie do wyprowadzonego ich prawa odpędu.

Ostatecznie wyprowadzone prawa odpędu dla poszczególnych gorzelnii wynoszą:

Gorzelnia a	732	
" b	892	
" c	830	
" d	944	
" e	1600	5.000 hl:

Gdyby w „zebraniu odpędów” poszczególnych gorzelnii, wyprowadzone dla niektórych z nich prawo odpędu wynosiło mniej, aniżeli 300 hl., natenczas z ewentualnych nadwyżek ponad 1600 hl. należy w pierwszym rzędzie uzupełnić to prawo do 300 hl.

O ile nadwyżek takich niema, lub niewystarcza, należy proporcjonalnie zmniejszyć prawo odpędu pozostałych gorzelnii.

Do przydziału minimum 300 hl. jest uprawniona każda gorzelnia, o ile przedsiębiorca w podaniu o przydział prawa odpędu zgóry z tego prawa nie zrezygnuje i w tym wypadku należy przydzielić żadaną ilość hektolitrów.

II. Gorzelnie przemysłowe.

Z otrzymanego prawa odpędu dla gorzelnii przemysłowych władze skarbowe II instancji przydzielają przedewszystkiem dla każdej gorzelnii, przerabiającej owoce i odpadki z nich, na wniosek przedsiębiorców, prawo odpędu w wysokości 75 hl. spirytusu 100°.

Następnie z pozostałej ilości prawa odpędu przydzielają potrzebną ilość dla drożdźowni, pozostała zaś ilość prawa odpędu rozdziela się pomiędzy gorzelnie przemysłowe (melasowe i inne).

Dla każdej drożdźowni przydziela się ilość prawa odpędu w stosunku do przeciętnej produkcji spirytusu na 1 kg. wyprodukowanych w ostatniej kampanji drożdży, jednak nie więcej niż 0,25 ltr. spirytusu 100° na wyprodukowany 1 kg. drożdży.

Ilość prawa odpędu, przeznaczoną dla gorzelnii przemysłowych (melasowych i innych), rozdziela się pomiędzy poszczególne gorzelnie, kierując się następującymi zasadami:

O ile w województwie znajdują się gorzelnie melasowe całkowicie utylizujące wywar, oraz gorzelnie przemysłowe ziemniaczane, rozdziela się przedewszystkiem pomiędzy takowe 25% prawa odpędu, przeznaczonego dla gorzelnii tego typu, poczem dopiero pozostałe 75% prawa odpędu dzieli się pomiędzy utylizujące i nieutilizujące wywar.

Przy rozdziale, tak w pierwszym, jak w drugim wypadku, należy brać pod uwagę:

- rozmiary gorzelnii,
- produkcję za ostatnie trzechlecie,
- położenie gorzelnii w stosunku do źródeł nabycia surowca.

Rozdział prawa w zależności od powyższych czynników uskutecznia się sposobami, jak dla gorzelnii rolniczych, przyczem 20% prawa odpędu pozostałego dla gorzelnii przemysłowo-melasowych, przeznacza się do podziału w zależności od położenia poszczególnych gorzelnii w stosunku do źródeł nabycia surowca (oddalenie od cukrowni).

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Warszawa. Tłoczono w Drukarni Państwowej z polecenia Ministra Sprawiedliwości.

30121 P

Konto czekowe Pocztovej Kasy Oszczędności № 30130.

Cena 40 gr.

ADMINISTRACJA DZ. USTAW prosi wszystkich p. p. prenumeratorów odbierających „Dziennik Ustaw” za pośrednictwem poczty, by braki poszczególnych egzemplarzy reklamowali w urzędzie pocztowym oddawczym niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru bowiem tylko pod tym warunkiem za powtórnie wysłane numery płaćć będą winne zagubienia urzędy pocztowe.—we wszystkich zaś innych wypadkach poczta ani Administracja Dz. Ustaw nie może ponosić materialnej odpowiedzialności.